

componit. *Pinna* illi in dorso post cervicem unica est, parva, quatuor aut quinque fibris elata, post branchias duae: quarum prima, faucesque proxime spectans, aculeo constat osseo, duro, quo infestos sibi pisces arcet, etc.

Venter magnus est, deformis, et subalbidus, obscure fuscis lituris confusus. *Cor* inter branchias utrinque quaternas situm est, a reliquo diaphragmate separatum, quod gula ampla perforat, a qua ventriculus dependet, et intestina, quae unica revolutione in anum desinunt. Ventriculo incumbit *Epar*, ex rubro pallens, duobus lobis distinctum, cui vesicula fellis diluti aquei, adhaeret. Dorso adjacet vesica simplex, peritoneum candidum est.

Ad multam magnitudinem excrevit: non solum enim ducentarum librarum, sed major etiam capi solet. Gesnerus testimonio eruditi cujusdam Ungari in Tibisco, qui Daciae fluvius Danubio miscetur, aliquando captum fuisse scribit septem vel octo cubitorum, plaustrum occupantem: eum in fluvio annis sedecim sub culina Viri cujusdam nobilis latuisse: hamo tandem inescatum esse, dum foeturam suam custodiret; ubi se captum sensit exsiluisse: secutos impetum ejus pisces ad millia duo: denique defatigatum coepisse: barbas eum supra infraque os habere, rictum latum, caudam versus attenuari. *Dentes* habere instar pectinis illius, quo laneae vestes depectuntur, a carduis denominati vulgo: squammis carere: in aquis coenosis *versari*. Ipse vero Gesnerus dentes habere negat, sed labia limae instar exasperari, atque ita praedam facile retinere: retentam mandere et comminuere: ei opus non esse, sed faucibus et gula maxime patentibus integram vorare. Idem et in Viadro apud Silesios tantum esse scribit, ut captus, impositus currui, plerumque ultra currum emineat. Variat ab isto ille, cujus Gesnerus Iconem sub Siluri tertii nomine ponit. Piscis, inquit, Similitudinem aliquam cum Mustelis fluviorum et lacuum habet. Oculi sunt

parvi: barbae fuscae, non longae, e crassiusculis paulatim attenuantur; binae superiore labro, ternae inferiore. Pinnae ad branchias binae, in dorso nullam ostendit pictura, sed tantum carunculam quandam mucronatam eminentem, qualis et in *Mustela palustri* majore, eodem fere loco visitur. In ventre vero una et continua longissima pinna ad caudam usque albicat, maculis distincta fuscis. Corpus a capite retrorsum subinde attenuatur, finis latiusculus et obliquus est, et, quod mireris, nullam caudae pinnam habent. Os magnum et latum. Capitis colore caeruleo subviridis; reliquum corpus viridi et flavo colore mixto pingitur, sed maculas etiam diversi coloris habet. Hujus generis duos in suo stagno civis quidam aluit, qui cum ante annos triginta sex, (verba sunt Stuibii ad Gesnerum) ad Hundsfelden in Rheno cum aliis piscibus illis, quos Argentinenses vocant *Rufelken*, simul nassa capti essent, vix digiti longitudine, et Argentinam in forum advecti, a cive quodam raritatis gratia empti, in piscinam coniecti sunt, in qua alter ab eo tempore usque adeo excrevit, ut jam sex cum dimidio pedes meos (hominis mediocris proceritatem aut amplius) longitudine contineat. Caput qua crassissimum est, filo complexus, duorum pedum et dimidii fere circumferentiam deprehendi. Alter huic per omnia similis, sed longitudine longe est inferior. Major ille piscibus quibusvis, excepto carpine sive vivis sive mortuis, *vescitur*. Hyeme nihil quicquam gustare unquam visus est. *Cornua* quae supra et infra os habet, quotannis decidunt, et rursus nova succrescunt, sicuti cervis.

Reperiebatur in pluribus fluminibus tempore Aeliani; temporibus Plinii praecipue in Moeno, nisi Rhenum velis legere. In Aeno grassatum quem quidam Moeno et Rheno substituunt prope Visbium, quod ad ejus amnis ostia conditum, Aventinus prodit, tanquam loco magis coenoso, verisimile est. In Cydno Ciliciae fluvio procreatos sed minutos, quod ejus confluens nitidus et frigidus

*Aelian. H.
A. lib. 12.
c. 29.*